

Julius Evola - Julianus Imperator

2012 június 14. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Öröm tölti el az embert, ha olyan tudományos m?re bukkan, amely a jelenkori történelmi nézetek zömére jellemző el?ítéleteket s tévedéseket képes maga mögött hagyni. Ez vonatkozik Raffaello Prati munkájára, aki Julianus Flavius Római Imperátor (361-363) bölcséleti írásait – Istenekr?l és emberekr?l címen – olaszra fordította s így elérhet?vé tette a nagyközönség számára.

Már az is figyelemreméltó, hogy Praxi a szokásos „Julianus Apostata” kifejezés helyett következetesen a „Julianus Imperator” használja. Igazság szerint az „apostata” (hátbonyt) szó Julianus Flavius kapcsán csak félrevezető módon alkalmazható, hiszen – ha pontosak akarunk maradni – éppenséggel azokra kell vonatkoztatnunk, akik az 7si Róma nagyságának vejeit képező szent hagyományokat és kultuszokat – valamely új, nem római és nem latin, hanem ázsiai, zsidó eredetű háttérrel – elhagyják. Így módon az „apostata” jelt? nem vonatkoztatható arra, aki – miként Julianus Flavius – bátran állá a Hagymány szelleméért, sőt megpróbálja a szolán, szent Birodalom eszméiséjét a maga eredeti fényében helyreállítani.

Az újonnan kiadott kötet írásának előválasztása, amelyeket Julianus hosszú hadjárata és kemény csatái színterében, sátrában alkotott (mondhatni új és új er?ket varázsolva el? szellemé?) a nehéz helyzetek leküzdéséhez), azoknak is hasznára válik, akik a manapság divatos vélekedésnek hódolva, az úgynevezett pogányiságot – vallási alkotóelemei tekintetében – majdszaknemen a habórnál visszá egyértelműnek. Kiderül ugyanis, hogy amikor Julianus, a Hagymány helyreállítására tett kísérletei között, a kereszténységgel szembehelyezkedett, egy magasabb rendű, metafizikai látást helyezett el?hátba. Julianus írásai lehetővé teszik, hogy – a „pogány” mitoszok allegorikus és felszini elemei mégé határova – egy magasabb képesség szubsztanciáját érzékelhessük.

Szeretett jelen?i igazságot megfogalmazva, a következőket írja:

Minden olyan esetben, amikor?n a szakmai témájú műszok összegegyeztetethetetlenek az értelemmel – pontosan eme összegegyeztetetheletenség által –, arra szólítanak fel, mondhatni azt követelik, hogy ne szó szerint értelmezzük?ket, hanem kiutassuk fel e fejük meg rejtett értelmüket... Amikor a jelentés oda nem ill?en van kifejtve, remény nyílik arra, hogy az emberek a szavak közönséges értelmét félreessék, és a lista intelligencia eljut a minden léte?n?ni istenek elter? természetének megértéséig.”

Ezt afféle hermeneutikai alapelveként kellene alkalmaznunk mindazoknak, akik?si mitológiákat és teológiákat tanulmányoznak. Ezek szerint, amikor ez ügyben egyes szakutók az „Jahoná” vagy a „Jahvnyimadás” s hasonló, becsmérel? kifejezésekkel dobálták csak az?klatákv?szógvár?i és alulinformáltságukról lesznek tanúbizonyítást.

Az „7si, szent, római hagyomány – Julianus által megkísérelt – újraértékelése végeredményben tehát az „istenek” és a róluk szóló „judás” természetének ezoterikus szemléltése a lényeg. Ez a tudás a bens? örömgvalósítás függvénye. Innen nézve az istenek nem a köd?n?i lélet szüleményei, de nem is a filozófái teológusok képzetelebeli lényei, hanem a tudat transzcendens állapotának kivételése és szimbóluma.

Ennek megfelelően Julianus, mint a Mihvász-misztériumok beavatkozója, szoros összefüggést látott a magasrend? örömgjómérés és az „istenek?i szóló judás” megszerzésének övnyére között; ez utóbbi kapcsán nem habozott kimondani, hogy ez az a nemes cél, amely a római fenntarthatóság alatt álló területeket a barbárokéltől megkülönbözteti.

Ez egy bitkos tan hagyományához vezet vissza, amely révén az emberi én radikális átalakuláson megy keresztül, s olyan új er?ket, bens? állapotokkal vétezt?dik fel, amelyeket az 7si teológiában a különböz? numinálkkal szimbolizáltak. Ez az átalakulás egy kezdett el?készület után mehet végbe, amely el?készület lényege a megszültött életrend, az aszkázis és végül olyan különleges élmények átélése, amelyek a beavatási ritus szob meg.

A megfelelően sokak által ismert Helios név tulajdonképpen az emberlelti hatalom jel?je, akinek Julianus himnuszát címezte, s akhez halálos sebesülésként egy Kis-Ázsiában folytatott véres ütközet után naplementén utolsó szavai írtá. Helios a Nap, ami azonban nem egy istentelt fizikai égitest, hanem a metafizikai fény és transzcendens hatalom szimbóluma. Ez a hatalom ölt testet mint független nous (isten) és misztikus er? az igazságlelet emberben. Az életben és – perzsa hatásra – magában Rómában ezt az er?t a királyi múltotól való elválasztatlanság tekintették. A Julianus által átmenetleg helyreállított és a kereszténység rovására inkarnályságot római császarkultusz igaz értelme csak ebben az összefüggésben ragadható meg megfelelőképpen. A császarkultusz vezérmóvuma az, hogy a méltó és lövénys vezett? az egyetlen, aki természetfeletti ontológiai fenn?brend?tséggel van megáldva, és aki a mennyi király, az isteni Helios hasonmása. Ekkor (és csakis ekkor) a tekintély és a hierarchia igazolt. A megszentelt regnum (királyság) olyan fény? vonzasközpontot képez, amely számos emberi és természetis er?t vonz magához. Ilyen körülmények között igaz tekintély és valódi hierarchia lehet? fel.

Julianus e „pogány” eszmét szilárd és egységes birodalmi hierarchiában akarta megvalósítani, kézzelrethetetlen dogmáitai alapokra helyezve, egy tan- illetve törvénykezési rendszerrel, továbbá egy papi rendel? felkésztve. Tervei szerint a papi rendet a mindenkor császár vezette volna, aki – mint a Misztériumok beavatkozója, újászüléte és a halandóság világa felé emelkedve – a szellemi tekintélyt és az ist?beli hatalmat egy személyben testesítette volna meg. Nézetben az Imperator – az Augustus által bevezetett kifejezéssel élve – Pontifex Maximus, leg?t?b? Pápa is egyben. Julianus tervei a következő? alapelvekben nyugodtak:

I.) a természetben, amely harmonikus egészet képez, miközben él?, ám láthatatlan er?k hatják át;

II.) az Államon, amely monoteizmust vall;

III.) a „filozófusok” (pontosabban a bölcsék) tanácsán, amely képes az 7si Róma tradicionális teológiáját egyszerűs?i tolmácsolni, másrészt?i beavatási ritusokon keresztül aktualizálni.

Ez a szemléletmód szöges ellenében áll a korai keresztény dualizmussal, amelynek alapját a jézusi mondas szolgál: „adóját meg a Császárnak, ami a Császár, az Istennek, pedig ami az Istené”. E mondas végül is arra sarkallta a keresztényeket, hogy az egyszer? kormányzó szerepét kivéve minden más vonatkozásban lázadjanak fel a császár tekintély ellen. Ezt a lázadást a rómaiak az anarchia és a feltorgatás politikai szálacsínájának tekintették, s végül ez vezetett az Állam részét?i a keresztényülözéssekhez.

Sajnos az id?k már nem kedvezték Julianus tervei valóra válásának. A kivételéhez az összes társadalmi réteg aktív részvételére és együtt?ködésére, továbbá a 7si Weltanschauung (világzsmélett) elevenebb formában való újászülésére lett volna szükség. Ehelyett a „pogány” társadalom belül a forma és a tartalom visszafordíthatatlan elkülönülése következett be.

A kereszténységgel való kiegyezés már a hanyatlás létezhethető jele volt. Ha valaki arról beszél, hogy az istenek bens? tapasztalata, s a fentebb említett transzcendens, szolási alapelveket a birodalom ráköltséghetetlen el?hétléseinek kell tekinteni, azt az emberek ósnt? többsége már nem volt képes megérteni, mint pusztá filozófai képzeltetésnek. Más szavakkal, ami hányozott az egzisztenciális alap. Ennek ellenére Julianus szerette volna elhertni örömgvaló, hogy képes bizonyos ezoterikus tanításokat aktív politikai, kulturális és társadalmi er?kké alakítani. Ám e tanítások, pontosan lényegük?i kifolyólag, még lényegtelőbb korszakokban is csak nagyon sz?k körök fenntarthatósága alá tartoztak.

Ez – legáltalósan elvokban – nem jelent azt, hogy Julianus eszméi és a transzcendenciális-szemleli elemek illám általi érvényesítésének koncepciója között ellentmondás lenne. A „szolási” szellemiség?i forrásszó civilizációk egymással kiegyezésének pusztá történelmi lényeg (sz? 7si Egyiptomtól az 7si Iránon át egészen a II. világháborúig megezt? japánig) jól mutatja, hogy efféle ellentmondás valójában nem létezik. Csakhogy Róma Juliusan idejében már hányotta azt az emberi és szellemi szubsztanciát, amely egy, a pogány névhez méltó totalitárius birodalmi szervezetten belül egy új, szerves hierarchiához elengedhetetlen társadalmi kapcsolattrendszert tudott volna kialakítani.

Dimítrij Mereszkovszkij nagyszer? regénye, Az istenek hatáls csodálatra méltó, szuggesztív módon fest le Julianus korának kulturális légkört, a maga istenek?i búcsúzó, bajtós el?érzetével.

...

Végeztett afféle képzetelebeli zárjelben jegyzem meg, hogy az 7si Hagymány egyes elemei úgra felszínre kerültek, amikor – a germán dmsztikai európai történelem színpadán való felbukkanásának köszönhet?en – a középkori Szent Római Birodalom formájában ismét lehetővé vált restauráció imperi?i (a Birodalom helyreállításáról) beszélni. Fokozottan igaz ez, ha a Ghibellini hagyományra tekintünk, amely – az Egyháztól való önállódság ígáret ellen felépve – megkísérelte a természetfeletti méltóság helyreállítását az Egyháztól nem ismert Birodalom helyreállításán.

Ezzel kapcsolatban érdemes a lovagi irodalomban eltejezteket, például az úgynevezett birodalmi legendákat, és más hasonló dokumentumokat alaposan át tanulmányozni. Ezeket a forrásokat próbálom felkutatni és megfelelőképpen tolmácsolni [A Galia misztériuma és Ghibellini birodalmi ideje](#) (1937) cím? nyombenben.

forrás: <http://www.tradicio.org>

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló